

har lest den foreliggende boken, vil være i tvil om at dette er høyst ufortjent.

Forfatterne er en britisk nevrolog, Christopher Hawkes, og en amerikansk luktforsker, Richard Doty. Sistnevnte er opphavsmannen bak den første standardiserte lukttesten i utbredt klinisk bruk, og er forfatter av over 300 artikler og flere bøker, de fleste innen lukt- og smaksforskning. Alt dette er destillert ned til denne lille boken på snaut 250 sider.

Resultatet er en liten perle av akademisk leseglede. I fem kapitler gjennomgår forfatterne luktesansens anatomi og fysiologi, klinisk luktevaluering, ulike forstyrrelser av luktesansen, forskjellige nevrodegenerative lidelser som affiserer luktesansen, og utredning og behandling av luktlidelser. Alle kapitlene er rikt illustrert i svart-hvitt, og de avsluttes med korte oppsummeringer etterfulgt av fylldige referanselister. Det avsluttende registeret er utfyllende og godt. På gammeldags manér er alle fargeillustrasjonene samlet for seg midt i.

Innledningskapitlet er en pedagogisk «tour de force». På mindre enn 50 små sider presenterer forfatterne en oppdatert oversikt over de anatomiske og fysiologiske aspektene av luktesansen – inklusive den grunnleggende luktforskningen som førte frem til Richard Axel og Linda Bucks nobelpris i medisin i 2004. For undertegnede, som ikke skjønte stort av Richard Axels foredrag under utdelingen av Kavli-prisen i Oslo i 2010, føles det å lese det første kapitlet som en intellektuell oppreisning: Jo, det er faktisk mulig å forstå dette likevel!

På samme kortfattede, instruktive måte gjennomgår forfatterne luktesansens betydning ved Parkinsons sykdom, Alzheimers sykdom og en lang rekke andre nevrodegenerative lidelser. De av oss som nøyer oss med å evaluere luktesansen ved hjelp av simpel gjenkjenning av kaffe og kamfer («Kan du lukte dette? Hva lukter det?»), får vårt pass påskrevet: Det er som å evaluere synsevnen ved å veive en lommelykt foran pasientens øyne og spørre: «Ser du lyset? Hvilken farge har det?»

Teksten er spekket med spennende luktfakta de færreste kjenner til fra før. Visste du at kvinner, som gruppe, har bedre luktesans enn menn? At mennesker som ikke kan lukte trimethylamin, har større tendens til å spise fisk? At den korteste veien fra en sansning til hippocampus, målt i antall synapser, går via luktesansen? At cerebellum kan aktiveres av lukst stimuli?

Boken er en døråpner til det usynlige universet av lukt som ligger, bokstavelig talt, rett foran nesen på oss. Jeg anbefaler den for alle kolleger som driver, eller burde drive, vurdering av luktesans i sitt kliniske virke.

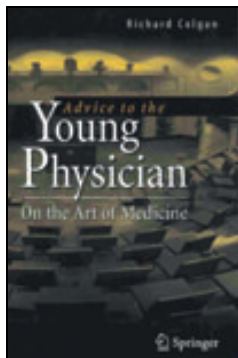
Are Brean
Tidsskriftet

Godt ment, men mangelfullt

Richard Colgan

Advice to the young physician

On the art of medicine. 145 s, ill. New York, NY: Springer, 2010. Pris USD 35
ISBN 978-1-4419-1033-2

Dette er en lettlest, liten bok, som først og fremst handler om hva det vil si å være en god lege. Forfatteren er mangeårig allmenlege og førsteamanuensis ved University of Maryland School of Medicine.

Boken har han skrevet for å hjelpe den unge legen til å mestre overgangen fra tekniker til helbreder. Dette skal oppnås, ifølge Colgan, ved å lære av dem som har gått opp veien før oss. I tråd med intensjonen bruker han drøyt halve boken på å fortelle om store leger fra oldtiden til moderne tid. Hippokrat, sir William Osler (1849–1919) og en av grunnleggerne av bioetikken, Edmund D. Pellegrino (f. 1920), vies størst plass. Men forfatteren inkluderer også Paul Farmer (f. 1951), infeksjonsmedisiner og antropolog, som i likhet med Pellegrino ser på kommersialiseringen av medisinen som et av de store menneskerettsproblemene i vår tid. Boken inneholder også mange anekdoter, eller kliniske perler, som forfatteren kaller det.

Siste del handler om mer praktiske og etiske råd til den unge legen, og kapitlene har titler som *Survival tips to the young physician* (med undertitler som *What your defense attorney wants you to know*).

I denne delen finner han også plass til *The Twenty-Five Rules of Considerate Conduct*.

Jeg har stor sans for forfatterens intensjon, og jeg liker også at han tør bruke ord som kall. Han ønsker å formidle hva legekunst er, og at medisinen er et etisk og humanistisk prosjekt. I forordet skriver han også at han vet hvem han skriver til, og det er til idealisten som strever for å bli en god lege, en komplett lege. Her ligger også noe av problemet; han bruker veldig store ord. Det er nok lett å falle av lasset hvis man ikke kjøper den hyppige insisteringen på at det å være lege er å være en helbreder.

Selv om målet er høyverdig, er metoden mer mangelfull. Boken er svært tilbakeskuende, og forfatteren berører ikke mer vitenskapsteoretiske aspekter. Han drøfter ikke hvordan helse og sykdom forstås, eller hva diagnoser er. Viktige utfordringer som medikalisering eller grenser for medisinen inngripen i menneskers liv, drøfter han heller ikke, ei heller ufordrende fenomener som medisinsk uforklarte plager og symptomer.

Jeg kan anbefale boken til de som ønsker en lettlest bok om medisinen «grand old men», og en påminnelse om viktige etiske prinsipper og kjøregregler. Men den som søker inspirasjon for å forstå legens og medisinen rolle i en kompleks virkelighet, bør søke annetsteds.

Torgeir Gilje Lid

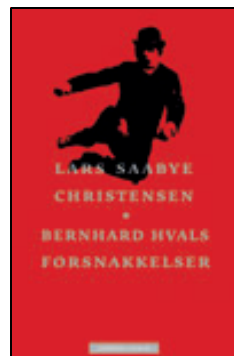
Allmenmedisinsk forskningsenhet
Uni helse

Imponerende om syk lege

Lars Saabye Christensen

Bernhard Hvals forsnakkelser

588 s. Oslo: Cappelen Damm, 2010.
Pris NOK 399
ISBN 978-82-02-33049-1

Når Lars Saabye Christensen (f. 1953) kommer med ny roman, er det alltid en begivenhet. *Bernhard Hvals forsnakkelser* er da også en god bok. Det spesielt interessante er at fortellerstemmen ikke bare tilhører en

lege, men en syk lege. Bernhard Hval har Tourettes syndrom. Både tvangstankene og de stadige, verbale ticsene som følger med sykdommen, preger ikke bare ordbruken i det som skal være hans livserindringer. De har også hatt sitt å si for hovedpersonens syn på livet. Bernhard Hval presenterer seg selv som «kantete», en av disse som ikke passer helt inn hvor enn han befinner seg. Alt ligger først til rette for at han skal bli lege på kirurgen B på Rikshospitalet, men han ender til slutt opp på rettsmedisinsk institutt. Der er det bare de døde som hører hans *forsnakkelser*.

En av styrkene til romanen er nettopp fortellerstemmen. Den gir med sine verbale krumspring historien et utrolig driv. I begynnelsen irriterte riktignok den gammeldage språkbruken meg og fikk meg til å høre oppleserstemmen fra de gamle filmavisene i hodet mens jeg leste. Men litt etter litt glemte jeg det. Jeg fikk i stedet en godhet for fortelleren Bernhard Hval og med det et helt annet fokus: Jeg satt til stadighet og engstet meg for at han skulle forsnakke seg.

Bernhard Hval prøver og feiler som medisinsk kliniker, og beskrivelser fra Rikshospitalet i mellomkrigstiden spiller en viktig rolle. Som lege selv synes jeg ofte forfattere som står utenfor helsevesenet, har en tendens til å henge seg opp i helt andre ting enn hva helsepersonell ville gjort. Saabye Christensen gjør ikke denne feilen.